

ΠΟΛ. ΠΡΩΤ. ΑΘΗΝΩΝ 6533/1990

Πρόεδρος : Αλίκη Αντωνακούδη

Εισηγητής: Μ. Παπασπύρου, πρωτοδίκης

Δικηγόροι: Χαρίλαος Πετρακάκος, Μιλτιάδης Παπαϊωάννου

Στην ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών του άρθρου 663 Κ.Πολ.Δ. υπάγεται κάθε διαφορά από σύμβαση ή και απλή σχέση εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, ανεξάρτητα του νομικού χαρακτήρα της διαφοράς ως απορρέουσας από σύμβαση ή απλή σχέση εργασίας ή από αδικοπραξία που προκλήθηκε εξ` αφορμής της εργασίας ή εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού (ΑΠ ολ. 433/1968 ΝοΒ 16, 1058, Α.Π. 1819/81 ΝοΒ 30, 1076 - Εφ. Αθ. 3054/88 Ελλ. Δικ.30, 834 - Εφ. Αθ. 2684/83, Ε. Εργ. Δ. 42, 521). Η ειδική διαδικασία των άρθρων 664 και 676 Κ.Πολ.Δ., είναι αποκλειστική και υποχρεωτική, γιατί καθιερώθηκε από λόγους δημοσίου συμφέροντος και συνεπώς η διαδικασία αυτή δεν μπορεί να υποκατασταθεί με άλλη γενική ειδική διαδικασία (Εφ. Αθ. 2684. 2684/83 Π.Π. - Εφ. Αθ. 3447/71 ΕΕργ. Δικ. 31, 139 - Εφ. Θεσ. 119/70 ΕΕργ. Δικ. 29, 633). Εξάλλου όταν ο καλλιτέχνης σύμφωνα με τη σύμβαση οφείλει να εκτελεί ενώπιον της φωνοληπτικής μηχανής με σκοπό παραγωγής δίσκων, τραγούδια κατά ποσόν και είδος της αρεσκείας της αντισυμβαλλομένης εταιρίας με την συνοδεία ορχήστρας που επιλέγεται και αμείβεται απ` αυτή, υποχρεώνεται δε και προσέρχεται προς παροχή της εργασίας του, ευθύς όταν καλείται από την εταιρία χωρίς να δικαιούται να επαναλάβει τα τραγούδια αυτά ή άλλα προ της φωνοληπτικής μηχανής οποιασδήποτε άλλης εταιρίας, η σύμβαση αυτής είναι αναμφίβολα σύμβαση εξηρημένης εργασίας, διότι το δικαίωμα διευθύνσεως και ελέγχου της όλης παροχής της εργασίας αφήνεται εξ ολοκλήρου στην εργοδότηδα εταιρία και ο εργαζόμενος τραγουδιστής στερείται κάθε άλλου δικαιώματος εκτός του να τραγουδά και να λαμβάνει την αμοιβή του (βλ. σχετ. για ηθοποιούς Ε.Α. 2731/72 Ε.Δ.Δ. 31/1181). Με την υπό κρίση αγωγή όπως δεόντως αυτή εκτιμάται από το Δικαστήριο και παραδεκτά διευκρινίζεται βελτιώνεται και εν μέρει περιορίζεται με τις προτάσεις (άρθρ. 223 και 224 Κ.Πολ.Δ. Α.Π. 1914/1984 Ε.Ε.Ν. 52, 763 - Εφ. Αθ. 6557/1986 Ελλ. Δικ. 28, 660) η ενάγουσα εκθέτει ότι με τον εναγόμενο έχει συναφθεί σύμβαση μεταξύ του νομίμου εκπροσώπου της και κυρίου μετόχου της όλα τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του οποίου μεταβιβάστηκαν στην ενάγουσα και του εναγομένου, με την οποία (σύμβαση) ο εναγόμενος είχε αναλάβει την υποχρέωση αφ` ενός μεν να ηχογραφεί σε υλικούς φορείς ήχου ή ήχου και εικόνας τραγούδια αποκλειστικά και μόνο για λογαριασμό της εταιρίας για το σκοπό αναπαραγωγής έναντι αμοιβής, αφετέρου δε να μην εκτελέσει καθόλη την διάρκεια της σύμβασης κανένα τραγούδι με σκοπό την αναπαραγωγή του από τρίτους σε γραμμοφωνικούς δίσκους βιντεοκασέτες κλπ. και β) να εκτελεί 12 τραγούδια τουλάχιστον κάθε χρόνο της απόλυτης επιλογής της ενάγουσας, ενώ ο αριθμός των τραγουδιών θα μπορούσε να αυξηθεί, αν το έκρινε σκόπιμο η ενάγουσα και ο εναγόμενος ήταν υποχρεωμένος να εμφανίζεται χωρίς καμία πρόφαση για την εκτέλεσή τους. Ότι ο εναγόμενος παρεβίασε την σύμβαση και παρεχώρησε σε τρίτο το αποκλειστικό δικαίωμα να μαγνητοποιήσει συναυλία του στο Λονδίνο με σκοπό την αναπαραγωγή και εκμετάλλευση βιντεοκασετών, παρά την απαγόρευση που υπήρχε στη μεταξύ τους σύμβαση και συγχρόνως αρνήθηκε να εμφανίσει τα φωνογραφικά στούντιο για την υποχρεωτική εκτέλεση τραγουδιών. Ζητεί δε στη συνέχεια να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος της οφείλει από διαφυγόντα κέρδη (διαφέρον εκπλήρωσης, επειδή δεν εκπλήρωσε συμβατικές του υποχρεώσεις) και ποινικές ρήτρες 15.096.647 δραχμές με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως. Με τέτοιο όμως περιεχόμενο και επί μέρους αιτήματα η

κρινόμενη αγωγή, εφ' όσον πρόκειται για διαφορά μεταξύ εργοδότη και εργαζομένου, που προκύπτει από την παροχή εξαρτημένης εργασίας και έχει αφορμή αυτή (την εξαρτημένη εργασία) και δεν είναι ιδιαίτερη σχέση ανεξάρτητα από την εργασιακή σχέση, όπως διευκρινίζει και ισχυρίζεται η ενάγουσα αναρμόδια φέρεται για να δικασθεί κατά την τακτική διαδικασία των εργατικών διαφορών των άρθρων 663 έως 676 Κ.Πολ.Δ. που είναι αποκλειστική και υποχρεωτική και δεν μπορεί να υποκατασταθεί με την τακτική και πρέπει, σύμφωνα με τα άρθρα 59 παρ. 2, 16 άρθρ. 2 και 46 Κ.Πολ.Δ., αφού ερευνηθεί η αρμοδιότητα αυτεπαγγέλτως εφ' όσον το Δικαστήριο αυτό δεν μπορεί να διατάξει την εκδίκασή της και την τελευταία διαδικασία (των εργατικών διαφορών) να κηρυχθεί αναρμόδιο προς εκδίκασή της το Δικαστήριο αυτό, να παραπεμφθεί δε και να διαταχθεί η εκδίκασή της από το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών που είναι και το κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο (άρθρ. 664 - 676 Κ.Πολ.Δ.) σύμφωνα με το διατακτικό. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 692 παρ. 2, 684 και 686, 5 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο δικάζει επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων μόνον κατά την συζήτηση της κυρίας υποθέσεως, καθόσον δεν επιτρέπεται η δημιουργία αυτοτελούς στάσεως δίκης προς συζήτηση της αφορώσης το ασφαλιστικά μέτρα αιτήσεως (βλ. Τζιφρα: Ασφαλιστικά Μέτρα, εκδ. Γ' σελ. 125 - Πολ. Πρωτ. Αθ. 23/1981 Ελλ.Δικ. 23, 178 - Πολ.Πρωτ. Θηβ. 108/76 Ε.Ε.Ν. 43, 634, Πολ. Πρωτ. Καρδ. 474/71 ΝοΒ 20, 238 με σημείωση Κ.Ι.Παπαδημητρίου). Εξ άλλου κατά την κρατούσα ως ορθωτέρα άποψη, εάν η αίτηση περί λήψης ασφαλιστικών μέτρων υποβληθεί ενώπιον αρμοδίου δικαστηρίου, τούτου δεν απορρίπτει αυτή αλλά την παραπέμπει στο αρμόδιο κατ' άρθρ. 46 Κ.Πολ.Δ. Δικαστήριο (βλ. Π. Τζιφρα π.π. σελ. 19 όπου και η αντίθετη άποψη, κατά την οποία απορρίπτεται η αίτηση). Εν προκειμένω η αιτούσα (ενάγουσα) επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση, ζητεί να διαταχθεί ως ασφαλιστικό μέτρο η εγγραφή προσημείωσης υποθήκης μέχρι του ποσού των 30.000.000 δραχμών, για την εξασφάλιση της απαίτησης της ενάγουσας (της ζημιάς της με τους τόκους και τα έξοδα) μέχρι την τελεσιδικία της απόφασης, επί των ακινήτων που περιγράφει στην αγωγή - αίτηση. Η κυρία όμως υπό κρίση αγωγή παραπέμπεται στο αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών για να δικασθεί κατά την διαδικασία των εργατικών διαφορών και ως εκ τούτου δεν δύναται να ληφθούν χωριστά ασφαλιστικά από το Δικαστήριο αυτό (Πολυμελές Πρωτοδικείο) εφ' όσον η κυρία υπόθεση παραπέμπεται (και δεν συζητείται) στο αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Μετά από αυτά αρμόδιο προς λήψη των διωκομένων ασφαλιστικών μέτρων είναι το αρμόδιο και κατά τόπον Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, στο οποίο και πρέπει, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, μετά από αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου, να παραπεμφθεί η υπό κρίση αίτηση ενόψει οτι ότι η απόφαση που κηρύσσει την αναρμοδιότητα και παραπέμπει στο αρμόδιο δικαστήριο είναι οριστική, πρέπει να διαλάβει διάταξη για δικαστική δαπάνη (Ε.Α. 921/72 Ε.Ε.Δ. 30 1523, Ε.Θ. 1043/71 Αρχ. Ν. ΚΓ' 51), στην προκειμένη όμως υπόθεση συντρέχει κατά την κρίση του Δικαστηρίου περίπτωση όπως συμψηφισθεί η δικαστική δαπάνη των διαδίκων, γιατί η ενάγουσα είχε εύλογη αμφιβολία ως προς την έκβαση της παρούσας δίκης (άρθρ. 179 Κ.Πολ.Δ.).